

Sortir del pou

2010-01-25 19:39:19

Ho reconec, he estat massa temps en silenci. Haure après res de nou? De vegades ho dubto... També és veritat que no tenia ganes de xerrar. Res de la realitat viscuda mereixia cap comentari, ni favorable ni reproable.

Només respirar: aire dins i aire fora. Hi ha moment que per molt que diguis, per molt que hakis de cridar... Tot ja resta dit.

Potser penses que et dono una visió massa pessimista, i no! També he recollit noves lliçons vitals. No crec que les hagi de donar a conéixer a ningú. Són antigues com la nostra covarda història. Per diverses raons. Les lliçons pròpies no interessen a ningú més que al protagonista. Segona raó: no corren temps de predicar doctrines; cadascú s'adapta la realitat com pot. A fi de comptes de vida només hi ha una. I hem de viure-la!

Quan més aviat penses que tens controlada una situació, més efectes contraris pot causar la variacions que aquesta pugui efectuar. «*Tot es mou*», com diuen que teoritzava Heràclit. La mutació de situacions, d'episodis vitals, de converses que es perden en la nit.

Tancar els ulls i pensar en una solució petita, quotidiana. Un tractat de pau que possi fi a dies de cabòries que no menen enlloc. Per tornar a la paraula. Per recuperar l'expressió.

Durant aquest temps no he abandonat la lectura. Llegir em fa companyia. Els llibres, els meus llibres, arrengrats en els prestatges, que reposen del seu somni. Lectures obligatòries? Avui no hi ha cap. Senzillament les fites que hom vulgui imposar-se.

De la caiguda al pou he descobert noves peculiaritats del tracte humà. La vida no té normes ni regles vàlides. L'únic sentit és viure, el dia a dia, els projectes de futur. Com animals udolant dins la foscor. Com cans que canten les seves pròpies pors. No hi ha normes. No cal publicar anotacions en un diari d'una forma regular. No cal un compromís amb ningú. Senzillament es fa. Pujar o baixar.

El paisatge es reformula davant períodes de crisi. No cal que sempre sigui la mateixa muntanya. Potser penses que sempre viuràs a la mateixa platja i, un dia d'aquests, el canvi climàtic de la convertirà en un no-res devorat per la mar.

Cal senzillament tornar a parlar, perquè ningú no parlarà per nosaltres. Sempre però, respectant el dret a la dissidència. Al deixar marxar a la diferència. Aquells no miren amb els nostres ulls. Aquells que no s'enlluernen amb els mateixos dois que a nosaltres ens fan bocabadar.

Cal recollir l'aigua del pou, i tornar a caminar.